

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem ve věci

žalobkyně:

B. K.

zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Chlebikem

sídlem Stavbařů 2202/34, 734 01 Karviná

proti

žalované:

Česká správa sociálního zabezpečení

sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. X, ze dne 10. listopadu 2020, ve věci výplaty nemocenského po uplynutí podpůrní doby

takto:

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení č. j. X, ze dne 10. listopadu 2020, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 2 600 Kč do 30

Shodu s prvopisem potvrzuje

dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Tomáše Chlebika, advokáta se sídlem v Karviné, Stavbařů 2202/34.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně byla ode dne 1. 4. 2019 uznána dočasně práce neschopnou a podpůrčí doba pro výplatu nemocenského při této dočasné pracovní neschopnosti uplynula dne 14. 4. 2020. Žalobkyně dne 12. 3. 2020 požádala o výplatu nemocenského po uplynutí podpůrčí doby, ale Okresní správa sociálního zabezpečení Karviná (dále též „správní orgán prvního stupně“) její žádosti rozhodnutím ze dne 9. 4. 2020 nevyhověla a výplatu nemocenského po uplynutí podpůrčí doby dnem 14. 4. 2020 žalobkyni nepřiznala. Podle odůvodnění rozhodnutí vyšel správní orgán prvního stupně z posudku o jejím zdravotním stavu ze dne 26. 3. 2020 a dospěl k závěru, že nebyla naplněna zákonná kritéria pro výplatu nemocenského po uplynutí podpůrčí doby.
2. Proti rozhodnutí OSSZ Karviná ze dne 9. 4. 2020 podala žalobkyně odvolání. V odvolání vytkla správnímu orgánu prvního stupně, že vycházel pouze z posudku MUDr. T. H. a poukázala na to, že počátkem března 2020 měla být podrobena operaci kolene, což ale nebylo s ohledem na postup zdravotnických zařízení provedeno. Žalobkyně očekává, že k operaci dojde a její provedení snad bude mít příznivý dopad na obnovení celkových i pracovních schopností. Není však důvod pro to, aby správní orgán předjímal, že v nejbližších 350 dnech nedojde k obnovení pracovního potenciálu. Navrhla zrušit prvostupňové rozhodnutí a ve věci opětovně rozhodnout poté, kdy bude postaveno najisto, že lékařem užitý termín „*dlouhodobě*“ lze uznat za významově srovnatelný s termínem „*nejdéle však v době 350 kalendářních dnů*“ a budou zhodnoceny reálně možné dopady operace kolenního kloubu na pracovní potenciál žalobkyně, což s největší pravděpodobností není nyní schopna posoudit ani OSSZ, ani MUDr. H.
3. O odvolání rozhodla žalovaná rozhodnutím identifikovaným v záhlaví tohoto rozsudku (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým odvolání žalobkyně zamítla a napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná konstatovala, že dočasná pracovní neschopnost žalobkyně byla ukončena ošetřujícím lékařem MUDr. T. H. ke dni 14. 4. 2020 a rozhodnutí o ukončení dočasné pracovní neschopnosti bylo potvrzeno rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 27. 8. 2020, č. j. MSK 107698/2020. Žalovaná zdůraznila, že je vázána rozhodnutím o předběžné otázce týkající se ukončení dočasné pracovní neschopnosti žalobkyně ke dni 14. 4. 2020 a ode dne 15. 4. 2020 byla obnovena její pracovní schopnost. S ohledem na tuto skutečnost nelze podle žalované nemocenské dále vyplácet.
4. Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně ke Krajskému soudu v Ostravě (dál též „krajský soud“) včasnou správní žalobu, ve které navrhovala jeho zrušení. V žalobě zdůraznila, že v průběhu roku 2019 bylo rozhodnuto o provedení totální endoprotézy levého kolene a očekávala pouze stanovení termínu operace, která byla odkládána z důvodů na žalobkyni nezávislých. Žalobkyně nezavinila neprovedení operace, k této skutečnosti došlo vlivem tehdejších opatření České vlády a reakce zdravotnických zařízení, která neprováděla naplánované operace. Žalobkyně dále poukázala na to, že operace byla provedena dne 15. 10. 2020 zjevně úspěšně. Podle žalobkyně nelze souhlasit s tím, aby

správní orgány zneužily neprovedení operace k odebrání nároků na nemocenské dávky postupem, který je v příkrém rozporu s literou zákona. Z obsahu jednotlivých rozhodnutí nelze podle žalobkyně zjistit, co vedlo MUDr. H. i orgány státní sociální péče k cílenému vytvoření situace, kterou lze zneužít k odebrání nároku na jediný zdroj obživy pacienta. Lze přitom označit za absurdní tvrzení lékaře krajského úřadu, že nelze určit termín opětovného nabytí pracovní způsobilosti. Tento termín totiž nelze s jistotou určit nikdy a správnímu orgánu v podstatě nepřísluší za daného zdravotního stavu žalobkyně vůbec posuzovat, jak dopadne operace jejího kolene, přičemž k podmínkám roku 2020 lze směle tvrdit, že tzv. TEP je již zákrokem standardním s velmi vysokou úspěšností včetně potenciálního návratu do pracovního života. Žalobkyně vyslovila domněnku, že kdyby přijala invalidní důchod, tak ten by ji byl po několika měsících odňat a žalobkyně by byla bez práce a bez invalidního důchodu. Postup správních orgánů lze podle jejího názoru označit buďto za zcela nezákonný, anebo za postup, ve kterém bylo obejito, resp. zneužito platné právo v rozporu se záměrem zákonodárce při splnění podmínek té které dávky tuto přiznat a poskytnout. Žalobkyně poukázala na to, že jedinou argumentací v napadeném rozhodnutí zůstalo ukončení její pracovní neschopnosti. Podle žalobkyně byla žalovaná povinna se zabývat i zákonností postupu lékaře v řízení o ukončení pracovní neschopnosti, avšak neučinila tak a dopustila, že svévolný a zákon porušující postup lékaře vytvořil základ, na kterém jako jediném argumentu žalovaná staví rozhodnutí o odnětí dávek, aniž by se zabývala legitimitou jeho postupu.

5. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. V písemném vyjádření k žalobě zopakovala průběh správního řízení a obsah napadeného rozhodnutí. Poukázala především na ukončení dočasné pracovní neschopnosti žalobkyně ke dni 14. 4. 2020. Existence dočasné pracovní neschopnosti je přitom podle § 23 zákona o nemocenském pojištění základním předpokladem pro to, aby žalobkyni mohlo být vypláceno nemocenské a prodlužována podpůrčí doba.
6. V reakci na vyjádření žalované zaslala žalobkyně (prostřednictvím zástupce) repliku, ve které podrobila kritice přístup žalované s tím, že převádí pozornosti i odpovědnost na rozhodnutí lékaře LPS OSSZ Karviná, který v rámci vlastní autonomie ukončil pracovní neschopnost i přesto, že porušil literu zákona. Rozhodnutí lékaře podle žalobkyně zcela abstrahuje od zdůvodnění odnětí dávek, opět pouze odkazuje na literu zákona, ze které však zcela záměrně vyjímá tu část, dle které lze osobě i po uplynutí základní podpůrčí doby nemocenskou neukončit. Lékař si vymyslel tvrzený stav, že nelze stanovit případný nástup do práce resp. nabytí po operaci takového zdravotního stavu, který by žalobkyni nástup do práce umožnil, což je od základu postupem nesprávným a tvrzením nepravdivým, neboť ke dni vydání rozhodnutí lékaře LPS bylo možno předpokládat pouze to, že po provedení endoprotézy žalobkyně nabyde pracovní schopnost. Pro tvrzení opačné chybí lékaři jakékoliv podklady, jedná se o ryzí zvůli z jeho strany. Žalobkyně rovněž poukázala na rozhodnutí Ústavního soudu, které zcela jednoznačně připouští možnost přezkumu rozhodnutí o odnětí nemocenských dávek a náležitě zdůvodňuje, že nesouhlas posuzované osoby lze úspěšně projednat a dle stavu dokazování přiznat v řízení soudním bez ohledu na to, že na počátku stojí ryzí protiústavní formalismus správních orgánů, který nemocenskou ukončil.

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. O žalobě rozhodl krajský soud bez jednání, protože napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení podle § 76 odst. 1 s. ř. s.
8. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalované ve věci nepřiznání nemocenského po uplynutí podpůrní doby. Pomine-li krajský soud některé místy až spekulativní domněnky žalobkyně, tak její žalobní argumentaci lze shrnout do jednoho základního žalobního bodu, kterým je nesouhlas se způsobem posouzení jejího zdravotního stavu pro účely přiznání požadované dávky nemocenského pojištění a ukončení její dočasné pracovní neschopnosti.
9. Podle § 23 zákona číslo 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o nemocenském pojištění“) má nárok na nemocenské pojištěnec, který byl uznán dočasně práce neschopným nebo kterému byla nařízena karanténa podle zvláštního právního předpisu, trvá-li dočasná pracovní neschopnost nebo nařízená karanténa déle než 14 kalendářních dní a v období od 1. ledna 2012 do 31. prosince 2013 déle než 21 kalendářních dní.
10. Podle § 26 odst. 1 věty první téhož zákona *podpůrní doba u nemocenského začíná 15. kalendářním dnem trvání dočasné pracovní neschopnosti nebo 15. kalendářním dnem nařízené karantény a končí dnem, jímž končí dočasná pracovní neschopnost nebo nařízená karanténa, pokud nárok na nemocenské trvá až do tohoto dne; podpůrní doba však trvá nejdéle 380 kalendářních dnů ode dne vzniku dočasné pracovní neschopnosti nebo nařízení karantény, pokud se dále nestanoví jinak.*
11. Podle § 27 zákona o nemocenském pojištění *po uplynutí podpůrní doby stanovené podle § 26 se nemocenské vyplácí na základě žádosti pojištěnce po dobu stanovenou v rozhodnutí orgánu nemocenského pojištění podle vyjádření lékaře orgánu nemocenského pojištění, který vyplácí nemocenské, pokud lze očekávat, že pojištěnec v krátké době, nejdéle však v době 350 kalendářních dnů od uplynutí podpůrní doby stanovené podle § 26, nabude pracovní schopnost, a to i k jiné než dosavadní pojištěné činnosti; takto lze postupovat i opakovaně, přičemž při jednotlivém prodloužení výplaty nemocenského nesmí být doba tohoto prodloužení delší než 3 měsíce. Nemocenské lze podle věty první vyplácet celkem nejdéle po dobu 350 kalendářních dnů od uplynutí podpůrní doby stanovené podle § 26.*
12. Pro účely právního posouzení považuje krajský soud za vhodné zopakovat stručně v základních bodech genezi řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí se zdůrazněním nosné argumentace správních orgánů, tak jak se podává z obsahu správních spisů:
- žalobkyně byla uznána dočasně práce neschopnou od 1. 4. 2019, byl jí přiznán nárok na nemocenské a podpůrní doba měla uplynout 14. 4. 2020
 - žalobkyně podala dne 12. 3. 2020 žádost o výplatu nemocenského po uplynutí podpůrní doby datovanou 11. 3. 2020; v žádosti uvedla, že je dočasně práce neschopná od 1. 4. 2019, podpůrní doba končí dne 14. 4. 2020 a jako důvod žádosti uvedla, že dne 22. 4. 2020 nastupuje k hospitalizaci na výměnu kloubu levého kolene

- pro účely řízení o žádosti byla žalobkyně posouzena lékařem lékařské posudkové služby OSSZ Karviná, který v posudku ze dne 26. 3. 2020 mimo jiné uvedl, že zjištěný zdravotní stav není stabilizovaný, je předpoklad nutnosti dlouhodobé léčby, nelze tedy očekávat návrat do prac. procesu v dohledné době, stav dop. řešit spíše invaliditou; v posudkovém závěru se uvádí doslovně: „*Nejde o pojištěnce, u něhož ve smyslu § 27 a § 66 odst. 1 zákona č. 187/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů, lze očekávat, že v krátké době po uplynutí podpůrné doby nabude pracovní schopnost, a to i k jiné než dosavadní pojištěné činnosti. Zdravotní stav pojištěnce odůvodňuje předpoklad opětovného nabytí pracovní schopnosti nejpozději dnem uplynutí podpůrné doby*“
- na základě posudku správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 9. 4. 2020 rozhodl tak, že se žalobkyni nárok na výplatu nemocenského po uplynutí podpůrné doby dnem 14. 4. 2020 nepřiznává
- proti rozhodnutí ze dne 9. 4. 2020 podala žalobkyně odvolání, jak shora uvedeno
- lékař MUDr. T. H. rozhodl o ukončení dočasné pracovní neschopnosti ke dni 14. 4. 2020; z obsahu jeho rozhodnutí se nepodávají důvody, pro které lékař přistoupil k ukončení dočasné pracovní neschopnosti žalobkyně, pouze z obsahu přezkumného rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 27. 8. 2020 se naznačuje, že se jednalo právě o reakci na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 4. 2020 (viz poslední věta třetího odstavce na straně 3: „*Na základě tohoto rozhodnutí MUDr. T. H. ukončil dne 15. 4. 2020 DPN dnem 14. 4. 2020*“)
- žalobkyně podala návrh na přezkoumání rozhodnutí o ukončení její dočasné pracovní neschopnosti, ve kterém namítala, že pro ukončení její pracovní neschopnosti nejsou splněny zákonné důvody, a rozhodnutí je předčasné; poukázala zejména na to, že léčba dosud nebyla ukončena, dne 23. 4. má podstoupit plánovanou operaci
- žalovaná odvolací řízení o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ze dne 9. 4. 2020 přerušila do skončení řízení u Krajského úřadu Moravskoslezského kraje
- Krajský úřad Moravskoslezského kraje rozhodnutím ze dne 27. 8. 2020 č. j. MSK 107698/2020 návrh žalobkyně zamítl a napadený lékařský posudek – rozhodnutí o ukončení dočasné pracovní neschopnosti ke dni 14. 4. 2020 potvrdil; podle odůvodnění tohoto rozhodnutí vyšel krajský úřad z odborného stanoviska lékaře krajského úřadu, který uvedl, že rozhodnutí OSSZ Karviná ze dne 9. 4. 2020 má oporu v zákoně o nemocenském pojištění (§ 27). Vzhledem k tomu, že nebyl dosud určen termín operace, lze usuzovat, že nelze určit termín opětovného nabytí pracovní způsobilosti, dojde-li k němu vůbec. Současný zdravotní stav sice neumožňuje posuzované vykonávat dosavadní práci, ale nelze s jistotou tvrdit, že po operaci bude zdravotně způsobilá výkonu dosavadní práce. Jelikož OSSZ rozhodla o neprodloužení podpůrné doby, posuzovaná nemá nárok na nemocenské. Čekání na operaci není důvodem pro setrvání v dočasné pracovní neschopnosti. Závěrem krajský úřad s odkazem na § 59 odst. 1 písm. b) zákona o nemocenském pojištění uzavřel, že rozhodnutí o ukončení DPN ze strany poskytovatele zdravotních služeb, který vedl DPN, bylo důvodné z pohledu zákona o nemocenském pojištění
- žalovaná následně napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítla a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 4. 2020 potvrdila, přičemž podle odůvodnění tak učinila výhradně s odkazem na předchozí rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 27. 8. 2020 č. j. MSK 107698/2020, který podle odůvodnění napadeného rozhodnutí vyřešil předběžnou otázku (ukončení dočasné pracovní neschopnosti).

13. Z uvedeného procesního postupu tak vyplývá, že – stručně řečeno – rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 4. 2020 o nepřiznání nemocenského po uplynutí podpůrní doby se stalo podnětem pro rozhodnutí o ukončení dočasné pracovní neschopnosti žalobkyně, které následně vzala žalovaná za závazný podklad (rozhodnutí o předběžné otázce) pro rozhodnutí o odvolání proti prvotnímu rozhodnutí ze dne 9. 4. 2020. Jednotlivá rozhodnutí na sebe vzájemně odkazují a v žádném z nich přitom nebylo adekvátně reagováno na odvolací námitky žalobkyně. Takový procesní postup, který ze všeho nejvíce připomíná bludný kruh, považuje krajský soud za neudržitelný.
14. Pro obsah a rozsah soudního přezkumu je dále podstatné, že rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 27. 8. 2020, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí o ukončení dočasné pracovní neschopnosti žalobkyně a které vzala žalovaná za závazný podklad pro napadené rozhodnutí, je podle § 158 písm. b) zákona o nemocenském pojištění vyloučeno ze soudního přezkumu. Žalobkyně přes zákonnou výluku žalobu proti rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje podala a zdejší krajský soud ji usnesením ze dne 5. 11. 2020 č. j. 25 Ad 18/2020 – 9 odmítl.
15. Za této situace je třeba na rozhodnutí krajského úřadu a lékaře ve věci ukončení dočasné pracovní neschopnosti žalobkyně nahlížet pro účely tohoto soudního přezkumu jako na tzv. subsumované správní akty, které lze přezkoumat v tomto řízení, a to v režimu § 75 odst. 2 s. ř. s. jako závazné podklady přezkoumávaného rozhodnutí. Pro jejich přezkum dále platí, že soud má pravomoc z důvodu nezákonnosti podkladového rozhodnutí zrušit napadené rozhodnutí, aniž by podkladové rozhodnutí rušil a přestože by nedošlo (nemohlo dojít) k formálnímu zrušení podkladového rozhodnutí, stalo by se pak již v důsledku vysloveného právního názoru soudu pro účely dalšího průběhu správního řízení právně neúčinné za současného pomínutí překážky věci rozhodnuté ve smyslu § 48 odst. 2 správního řádu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 As 37/2005 - 83, č. 1324/2007 Sb. NSS nebo ze dne 29. 11. 2017, č. j. 9 As 269/2016 – 44, publ. pod č. 3680/2018 Sb. NSS).
16. Na podkladě výše uvedených obecných právních východisek se proto krajský soud zabýval důvody ukončení dočasné pracovní neschopnosti žalobkyně. Jak se podává z odůvodnění rozhodnutí krajského úřadu, tak k ukončení dočasné pracovní neschopnosti žalobkyně došlo formálně s odkazem na § 59 odst. 1 písm. b) zákona o nemocenském pojištění, podle kterého *ošetřující lékař rozhodne o ukončení dočasné pracovní neschopnosti pojištěnce, jestliže uplynulo alespoň 180 dnů trvání dočasné pracovní neschopnosti a vyšetřením zjistí, že zdravotní stav je stabilizovaný a je předpoklad, že pojištěnec již nebude moci vykonávat dosavadní pojištěnou činnost, a to 30. kalendářním dnem následujícím po dni tohoto vyšetření* (zvýrazněno krajským soudem). Takový závěr ovšem nemá oporu v žádném z rozhodnutí ani ve spise. V přezkoumávané věci byla žalobkyně pro účely rozhodování o nároku na nemocenské po uplynutí podpůrní doby posouzena lékařem OSSZ Karviná, jehož posudkový závěr je citován výše. Uvedený posudek ze dne 26. 3. 2020 však podle přesvědčení krajského soudu nelze považovat za způsobilý podklad pro ukončení dočasné pracovní neschopnosti ani pro nepřiznání nemocenského po uplynutí podpůrní doby, protože nevyhovuje požadavkům úplnosti a přesvědčivosti, a jeho závěry považuje krajský soud za vnitřně rozporné. V posudku se navíc výslovně uvádí, že „*zjištěný zdrav. stav není*

stabilizovaný ...“, což je ve zjevném rozporu s hypotézou výše citovaného § 59 odst. 1 písm. b) zákona o nemocenském pojištění, podle kterého byla dočasná pracovní neschopnost žalobkyně ukončena. Zásadní vady posudku pak krajský soud spatřuje především v posudkovém závěru, v jehož první větě hodnotí lékař žalobkyni tak, že nejde o pojištěnce, u něhož ve smyslu § 27 a § 66 odst. 1 zákona č. 187/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů, lze očekávat, že v krátké době po uplynutí podpůrní doby nabude pracovní schopnost, a to i k jiné, než dosavadní pojištěné činnosti, z čehož lze mít za to, že zdravotní stav žalobkyně je natolik vážný, že nenabude v krátké době po uplynutí podpůrní doby pracovní schopnost. Oproti tomu z druhé věty posudkového závěru (*„zdravotní stav pojištěnce odůvodňuje předpoklad opětovného nabytí pracovní schopnosti nejpozději dnem uplynutí podpůrní doby“*) lze naopak dovodit, že zdravotní stav žalobkyně odůvodňuje předpoklad opětovného nabytí pracovní schopnosti nejpozději dnem uplynutí podpůrní doby. Takové posouzení považuje krajský soud za naprosto zmatečné a nelze jej považovat za náležitý podklad pro rozhodnutí o nepřiznání nemocenského ani pro ukončení dočasné pracovní neschopnosti žalobkyně. Ve spise není založen žádný jiný posudek, který by korigoval posudkové závěry z posudku ze dne 26. 3. 2020 a mohl být způsobilým podkladem pro rozhodnutí o nepřiznání nemocenského nebo alespoň pro ukončení dočasné pracovní neschopnosti. Za takový posudek nelze považovat ani vyjádření lékaře k odvolání ze dne 19. 5. 2020, ve kterém se mimo jiné opět konstatuje, že zdravotní stav není stabilizovaný. Žádné přesvědčivé odůvodnění ukončení pracovní neschopnosti nelze seznat ani z rozhodnutí krajského úřadu, který se omezil na konstatování lékaře žalované, že rozhodnutí OSSZ Karviná ze dne 9. 4. 2020 má oporu v zákoně, že nebyl dosud určen termín operace, z čehož lze usuzovat, že nelze určit termín opětovného nabytí pracovní způsobilosti, dojde-li k němu vůbec a čekání na operaci není důvodem pro setrvání v DPN.

17. Za této situace nezbyvá krajskému soudu než konstatovat, že důvody pro ukončení dočasné pracovní neschopnosti žalobkyně podle § 59 odst. 1 písm. b) zákona o nemocenském pojištění nemají oporu ve spise, protože podklady založené ve spise nejsou dostatečné k závěru, že by zdravotní stav žalobkyně byl stabilizován a současně že by byl předpoklad pro to, že žalobkyně již nebude moci vykonávat dosavadní pojištěnou činnost. Tato skutečnost je s ohledem na výše uvedené sama o sobě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Dalším důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí je skutečnost, že žalovaná ani krajský úřad nereagovali na odvolací námitky žalobkyně, zejména pokud jde o její argumentaci týkající se předpokládaného příznivého dopadu plánované operace na obnovení jejích celkových a pracovních schopností. Zmatečnost a rozpornost celého procesu pak dokresluje konečný závěr žalované, která v posledním odstavci napadeného rozhodnutí konstatovala, že *„pracovní schopnost odvolatelky byla obnovena ode dne 15. 4. 2020“*, což je opět v rozporu s rozhodnutím krajského úřadu, který opětovné nabytí pracovní způsobilosti žalobkyně naopak zpochybňuje.
18. Z výše uvedených důvodů krajský soud napadené rozhodnutí pro vady řízení podle § 78 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

19. V dalším průběhu řízení bude žalovaná postupovat bez zřetele k dosavadním rozhodnutím o ukončení dočasné pracovní neschopnosti žalobkyně a bude se zabývat splněním podmínek § 27 zákona o nemocenském pojištění, a to především ve vazbě na odvolací námitky žalobkyně.
20. Žalobkyně byla v řízení procesně úspěšná a podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má proto právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení. Žalobkyně byla v řízení zastoupena advokátem a přísluší jí právo na náhradu nákladů spojených s právním zastoupením, jejichž výši krajský soud určil v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. podle vyhlášky číslo 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále též „advokátní tarif“). Součástí přisouzené náhrady nákladů řízení je odměna advokáta za 2 úkony právní služby po 1 000 Kč podle § 9 odst. 2 ve spojení s § 7 bodem 3 advokátního tarifu, dále paušální náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a DPH ve výši 546 Kč. Krajský soud uložil žalované povinnost nahradit žalobkyni výše uvedené náklady řízení v celkové výši 2 600 Kč k rukám jejího zástupce (§ 149 odst. 1 o. s. ř.). Lhůtu k zaplacení přisouzené náhrady nákladů řízení prodloužil krajský soud na 30 dnů od právní moci rozsudku, přičemž přihlédl k odlišnému okamžiku nabytí právní moci rozsudků vydaných ve správním soudnictví oproti rozhodnutím vydaným v občanském soudním řízení. Krajský soud dodává, že náklady žalobkyně spojené s replikou již nepovažoval za důvodně vynaložené, protože se již jednalo vesměs již o opakování dosavadní argumentace a polemiku s názorem žalované.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinná, co jí ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může se oprávněná domáhat nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce).

Ostrava 31. května 2021

JUDr. Martin Láníček
samosoudce